

Dit meisje van 6 was zelf niet ziek

Illustratie Tzenko Stoyanov

Nens Coebergh

Medische experts over de patiënt die hun kijk op het vak veranderde. Deze week: vertrouwensarts Nens Coebergh (63)

ELLEN DE VISSER

'6 jaar oud was ze en ze moest heel vaak naar de dokter. De school van het meisje had contact met ons opgenomen. Volgens haar moeder was ze ziek. De verhalen werden steeds dramatischer. Het begon met maag-darmklachten, daarna kwamen er aanvallen van kortademigheid bij en wegtrekkingen. De moeder gaf medicijnen mee naar school, die de leerkracht moest toedienen als het meisje een aanval kreeg. Het vreemde was alleen dat het kind op school nergens last van had. Ze

was vrolijk, ze speelde met andere kinderen. Wij zien helemaal geen ziek kind, zei de schooldirecteur me.

'De huisarts steunde de moeder volop. Het meisje werd doorverwezen naar een academisch ziekenhuis waar ze haar uitvoerig onderzochten. Ik probeerde de artsen de andere kant van het verhaal mee te geven, vertelde ze dat er op school niets te merken was. Ik vroeg ze om hun oordeel op feiten te baseren.

'Als je aan ouders vraagt hoe het met hun kind gaat, vertrouw je erop dat ze een eerlijk antwoord geven. Hier zou dat mogelijk anders kunnen liggen. Maar ik vond geen gehoor. Ik herinner me nog hoe eenzaam ik me voelde, hoe kon ik duidelijk maken dat er misschien meer aan de hand was? Het meisje ging van specialist naar specialist, ze onderging onderzoeken die voor zo'n jong kind vast akelig moesten zijn. De artsen konden niets vinden. Contact met de moeder had ik niet. Het is al lang geleden, onze werkwijze was toen anders. We spraken niet met de ouders, alleen met professionals.

'Vlak voor de zomervakantie belde de school om te vertellen dat het meisje aan haar hart zou worden geopereerd. Ik schrok, maar hoorde tot mijn opluchting dat de artsen haar eerst ter observatie wilden opnemen. Na de vakantie bleek dat de moeder de opname had afgezegd, het ging opeens beter. Op school had ze gezegd dat haar dochter er wellicht overheen zou groeien. Dat stelde me wat gerust, maar toch kreeg ik de zorgen niet helemaal uit mijn hoofd.

'En toen belde de school opnieuw, met het verschrikkelijke bericht dat het meisje was overleden. Op een middag had ze in paniek haar opa gebeld omdat haar moeder zo tekeerging. Opa was onmiddellijk gekomen maar hij was te laat. Ze

lag dood onderaan de trap. Ik hoorde toen pas dat alle honden van de moeder een paar weken daarvoor dood waren aangetroffen. De hele buurt had meegeleefd. Welke idioot deed nou zoiets? Had ik dat maar eerder geweten, dan had ik vast meteen argwaan gekregen. We weten immers dat er een verband bestaat tussen dierenmishandeling en kindermishandeling. Tijdens de rechtszaak werd duidelijk dat de moeder leed aan het syndroom van Münchhausen by Proxy, ze had haar kind bewust ziek gemaakt om aandacht te krijgen. Ze had haar dochter vermoord en ook de honden vergiftigd.

'Dit meisje vergeet ik nooit meer, de gebeurtenissen van toen hebben me gevormd als vertrouwensarts. Had ik meer kunnen doen? Zou ik haar dan hebben gered? Zou onze huidige werkwijze het drama voorkomen hebben? Ik weet het niet. Ik heb voortdurend mijn wantrouwen uitgesproken, maar ik stond nagenoeg alleen met mijn achterdocht. Blijf alert, wees secuur, check alles wat wordt gezegd, alles wat van belang kan zijn, dat is de trieste les die ik heb geleerd. De moeder heeft iedereen op het verkeerde been gezet en dat heeft haar dochter én de dieren het leven gekost. Dat emotioneert me nog altijd.'